

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
אין מעברין את השנה בשני רעבון.	תנו רבנן:											◊
(מלכים ב' ד') ואיש בא מבעל שלישה ויבא לאיש האלהים לחם בכורים עשרים לחם שערים וגו'	תניא, רבי:											◊
ואין לך קלה בכל ארץ ישראל לבשל פירותיה יותר מבעל שלישה, ואף על פי כן לא בכרה אלא מין אחד.												
שמה תאמר חטים												
תלמוד לומר שעורים												
שמה תאמר לפני העומר												
תלמוד לומר (מלכים ב' ד) תן לעם ויאכלו - אחר העומר היה.												
אמור מעתה: ראויה היתה אותה שנה שתתעבר, ומפני מה לא עיברה אלישע - ששנת בצורת היתה, והיו הכל רצין לבית הגרנות.												
אין מעברין את השנה לפני ראש השנה, ואם עיברה - אינה מעוברת, אבל מפני הדחק מעברין אותה אחר ראש השנה מיד, ואף על פי כן אין מעברין אלא אדר.	תנו רבנן:											◊
איני?												
זוג בא מרקת, ותפשו נשר, ובידם דברים הנעשה בלון, ומאי ניהו - תכלת, בזכות הרחמים ובזכותם יצאו בשלום. ועמוסי יריכי נחשון בקשו לקבוע נציב אחד, ולא הניחן אדומי הלז, אבל בעלי אסופות נאספו, וקבעו לו נציב אחד בירח שמת בו אהרן הכהן	והא שלחו ליה לרבא:											◊
חשובי מחשבי, גלויי - לא מגלו.												◊
מאי משמע דהאי נציב לישנא דירחא הוא												
דכתיב (מלכים א' ד') ולשלמה שנים עשר נציבים על כל ישראל וכלכלו את המלך ואת ביתו חדש בשנה.												
והכתיב: (מלכים א' ד') ונציב אחד אשר בארץ												
אחד ממונה על כולם	חד: [רב יהודה/ורב נחמן]											
כנגד חדש העיבור.	וחד: [רב יהודה/ורב נחמן]											
אין מעברין את השנה לא משנה לחברתה, ולא שלש שנים זו אחר זו.	תנו רבנן: [ת"ק]											◊
מעשה ברבי עקיבא שהיה חבוש בבית האסורים, ועיבר שלש שנים זו אחר זו.	רבי שמעון:											◊
משם ראייה? בית דין ישבו וקבעו אחת אחת בזמנה.	אמרו לו:											◊
אין מעברין את השנה לא בשביעית, ולא במוצאי שביעית, אימתי רגילין לעבר - ערב שביעית.	תנו רבנן: [ת"ק]											◊
של בית רבן גמליאל היו מעברין במוצאי שביעית.	[בית רבן גמליאל]											◊
ובפלוגתא דהני תנאי												
אין מביאין ירק מחוצה לארץ	דתניא: [ת"ק]											◊
התירו	רבתינו:											◊
מאי בינייהו?												◊
חוששין לגושיהן איכא בינייהו.	רבי ירמיה:											◊
אין מעברין את השנה מפני הטומאה	תנו רבנן: [ת"ק]											◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
מעברין. אמר רבי יהודה: מעשה בחזקיה מלך יהודה שעיבר את השנה מפני הטומאה, ובקש רחמים על עצמו, דכתיב (דברי הימים ב' ל') כי מרבית העם רבת מאפרים ומנשה יששכר וזבולון לא הטהרו כי אכלו את הפסח בלא ככתוב כי התפלל חזקיהו עליהם לאמר ה' הטוב יכפר בעד.	רבי יהודה:										◆	■	◇		
אם מפני הטומאה עיברה - מעוברת.	רבי שמעון:											■	◇		
אלא מפני מה ביקש רחמים על עצמו												♣	◇		
שאין מעברין אלא אדר, והוא עיבר ניסן בניסן.												!	◇		
מפני שהשיא את ישראל לעשות פסח שני.	רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון:											!	◇		
מעברין	אמר מל רבי יהודה:											■	◇		
אלמא: אית ליה לרבי יהודה טומאה דחוויה היא בציבור.												■	◇		
ציץ, בין שישנו על מצחו ובין שאינו על מצחו - מרצה, דברי רבי שמעון.	והא תניא: [רבי שמעון]										◆	■	♣	◇	
עודו על מצחו - מרצה, אין עודו על מצחו - אינו מרצה.	רבי יהודה:											◆	■	♣	◇
כהן גדול ביום הכיפורים יוכיח, שאינו על מצחו ומרצה	אמר לו רבי שמעון:											♣	♣		
הנה ליום הכיפורים שטומאה הותרה בציבור	אמר לו רבי יהודה:											!	♣	◇	
וליתעמיך, תיקשי לך היא גופה													♣		
מעברין, ואמר רבי יהודה: מעשה בחזקיה מלך יהודה שעיבר את השנה מפני הטומאה, וביקש רחמים על עצמו	רבי יהודה:											■	♣	◇	
אין מעברין את השנה מפני הטומאה, ואם עיברה - מעוברת.	אלא חסורי מחסרא, והכי קתני: [ת"ק]											■	!	◇	
אינה מעוברת. ואמר רבי יהודה וכו'.	רבי יהודה:											■	!	◇	
אי הכי, רבי שמעון אומר: אם מפני הטומאה עיברה - מעוברת, היינו תנא קמא?													♣	◇	
לכתחלה איכא בינייהו.	רבא:											!	◇		
אין מעברין את השנה מפני הטומאה לכתחילה	תניא נמי הכי: [ת"ק]											■	◆	◇	
מעברין.	רבי שמעון:											■	◆	◇	
אלא מפני מה בקש רחמים על עצמו													♣	◇	
שאין מעברין אלא אדר, והוא עיבר ניסן בניסן.												!	■	◇	
שאין מעברין אלא אדר, והוא עיבר ניסן בניסן.	אמר מר:												■	◇	
ולית ליה לחזקיה (שמות י"ב) החדש הזה לכם, זה - ניסן, ואין אחר ניסן													♣	◇	
טעה בדשמואל.													!	◇	
אין מעברין את השנה ביום שלשים של אדר, הואיל וראוי לקובעו ניסן.	דאמר שמואל:												■	!	◇
ואיהו סבר: הואיל וראוי - לא אמרינן.													!	◇	
אין מעברין את השנה ביום שלשים של אדר, הואיל וראוי לקובעו ניסן.	תניא נמי הכי:												■	◇	
מפני שהשיא את ישראל לעשות פסח שני.	רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון:												!	◇	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
היכי דמי?		⚡										יב:
כגון שהיו ישראל מחצה טמאים ומחצה טהורים, ונשים משלימות לטהורים, ועודפות עליהם. מעיקרא סבר: נשים בראשון חובה, דהוו מיעוטן טמאים ומיעוטן מידחו לפסח שני. ולבסוף סבר: נשים בראשון רשות, דהוו להו טמאים רובא, ורובא לא מדחו לפסח שני.	רב אשי:	!	◇									יב:
אין מעברין את השנה ביום שלשים של אדר, הואיל וראוי לקובעו ניסן.	גופא, אמר שמואל:		◇	■								יב: <
עיברוה מאי?					⚡							יב:
אין מקדשין את החדש.	עולא:	!	◇									יב:
קידשו מאי?		⚡	◇									יב:
בטל העיבור.	רבא:	!	◇	◆								יב:
מעובר ומקודש.	רב נחמן:	!	◇	◆								יב:
מכדי, מפוריא לפיסחא - תלתין יומין הוו, ומפוריא דרשינן בהלכות הפסח	רבא לרב נחמן:	⚡	◇									יב:
שואלין בהלכות הפסח קודם לפסח שלשים יום	דתניא: [ת"ק]	⚡	◇	■								יב:
שתי שבתות.	רבן שמעון בן גמליאל:	⚡	◇	■								יב:
וכי מטי ריש ירחא - מרחקין ליה, אתי לזלוולי בחמין		⚡	◇									יב:
מידע ידיעי דשתא מעברתא בחושבנא תליא מילתא. אמרי: חושבנא הוא דלא סליק להו לרבנן עד השתא.	[רב נחמן]	!	◇									יב:
אין מעברין את השנה אלא אם כן היתה תקופה חסירה רובה של חודש	רב יהודה אמר שמואל:		◇	■								יב:
וכמה רובה של חודש					⚡							יב:
ששה עשר יום, דברי רבי יהודה.	[רבי יהודה]		◇	!								יב:
אחד ועשרים יום	רבי יוסי:		◇	!								יג:
ושניהם מקרא אחד דרשו, (שמות ל"ד) חג האסיף תקופת השנה.					■							יג:
כוליה חג בעינן בתקופה חדשה	מר סבר: [רבי יהודה]		◇	■	■							יג:
מקצת חג בעינן בתקופה חדשה.	ומר סבר: [רבי יוסי]		◇	■	■							יג:
מאי קא סברי?					⚡							יג:
אי קסברי יום תקופה גומר					!							יג:
בלאו הכי נמי, לא למאן דאמר כוליה חג - איכא, ולא למאן דאמר מקצת חג איכא		⚡										יג:
אלא קסברי יום תקופה מתחיל.					!							יג:
יום תקופה גומר, דברי רבי יהודה	מיתיבי: [רבי יהודה]	⚡	◇	■								יג:
יום תקופה מתחיל	רבי יוסי:	⚡	◇	■								יג:
אין מעברין את השנה אלא אם כן היתה תקופה חסירה רובה של חודש, וכמה רובו של חדש - ששה עשר יום.	ועוד, תניא: [ת"ק]	⚡	◇	■								יג:
שתי ידות בחודש. וכמה שתי ידות בחדש - עשרים יום.	רבי יהודה:	⚡	◇	■								יג:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- < מובאה של פיסקה קודמת- O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מחשבין, ששה עשר לפני הפסח - מעברין, ששה עשר לפני החג אין מעברין.	רבי יוסי:	♣										
אף ששה עשר לפני החג מעברין.	רבי שמעון:	♣										
מיעוטו, וכמה מיעוטו - ארבעה עשר יום	אחרים:	♣										
קשיא.		■										
שתי ידות בחודש, עשרים יום.	אמר מר: רבי יהודה									■		
מחשבין, ששה עשר יום לפני הפסח - מעברין.	רבי יוסי:									■		
היינו רבי יהודה										♣		
יום תקופה גומר ויום תקופה מתחיל איכא בינייהו.										!		
ששה עשר לפני החג אין מעברין.	אמר מר: [רבי יוסי]									■		
אלא לרבי יוסי, ששה עשר לפני החג הוא דלא, הא שיבסר ותמניסר - מעברין?										♣		
ששה עשר לפני הפסח - אין, בציר - לא	והאמר: [רבי יוסי]									♣		
לא, אידי ואידי אין מעברין, ואידי דתנא רישא ששה עשר לפני הפסח, תנא נמי ששה עשר לפני החג.										!		
אף ששה עשר לפני החג מעברין.	רבי שמעון:									■		
היינו תנא קמא										♣		
איכא בינייהו יום תקופה מתחיל, ויום תקופה גומר, ולא מסיימי.										!		
מיעוטו, וכמה מיעוטו - ארבעה עשר יום.	אחרים:									■		
מאי קסברי?										^		
אי קסברי יום תקופה גומר, וכוליה חג בעינן										!		
האיכא										♣		
אחרים בתקופת ניסן קיימי, דכתיב (דברים ט"ז) שמור את חג האביב - שמור אביב של תקופה שיהא בחדש ניסן.	רב שמואל בר רב יצחק:									!		
וליעבריה לאדר										♣		
תנא מלמעלה למטה קחשיב, והכי קאמר: עד מיעוטו מעברין, וכמה מיעוטו - ארבעה עשר יום.	רב אחא בר יעקב:									!		
לעולם אחרים בתשרי קיימי, וקסברי אחרים: כוליה חג בעינן ויום טוב ראשון.	רבינא:									!		
יום טוב ראשון? חג האסיף כתיב										♣		
חג הבא בזמן אסיפה.										!		
סמיכת זקנים.												■
(ויקרא ד') וסמכו זקני, יכול זקני השוק - תלמוד לומר עדה. אי עדה - יכול קטני עדה, תלמוד לומר העדה - מיוחדין שבעדה. וכמה הן? וסמכו - שנים, זקני - שנים, ואין בית דין שקול - מוסיפין עליהם עוד אחד, הרי כאן חמשה, דברי רבי יהודה.	תנו רבנן: [ת"ק]									♣	■	♣
זקני - שנים, ואין בית דין שקול - מוסיפין עליהם עוד אחד, הרי כאן שלשה.	רבי שמעון:									♣	■	♣

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ורבי שמעון, הכתיב וסמכו?											⚡	◇	יג.	
ההוא מיבעי ליה לגופיה.	[רבי שמעון]										!	◇	יג.	
ורבי יהודה											⚡		יג.	
לגופיה לא צריך דאם כן, דלא אתי וסמכו לדרשה - ליכתוב זקני העדים ידיהם על ראש הפר.	[רבי יהודה]										!	◇	יג.	
ורבי שמעון											⚡		יג.	
אי כתיב הכי - הוה אמיא: מאי על - בסמוך	[רבי שמעון]										!	◇	יג.	
ורבי יהודה											⚡		יג.	
גמר ראש ראש מעולה.	[רבי יהודה]										!	◇	יג.	
ורבי שמעון											⚡		יג.	
לא גמר ראש ראש מעולה.	[רבי שמעון]										!	◇	יג.	
סמיכה וסמיכת זקנים בשלשה.	תנא:											⬛	◇	יג.
מאי סמיכה ומאי סמיכת זקנים?												^		יג.
מיסמך סבי.	רבי יוחנן:										!	◇	יג.	
מיסמך סבי בשלשה מנלן?	אביי לרב יוסף:											^		יג.
אילימא מדכתיב (במדבר כ"ז) ויסמך את ידיו עליו											!		יג.	
אי הכי תסגי בחד											⚡		יג.	
וכי תימא משה במקום שבעים וחד קאי											!	◇	יג.	
אי הכי ליבעי שבעים וחד											⚡	◇	יג.	
קשיא.												⬛	◇	יג.
בידא ממש סמכין ליה?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:											^		יג.
סמכין ליה בשמא, קרי ליה רבי, ויהבי ליה רשותא למידן דיני קנסות.	אמר ליה: [רב אשי]										!	◇	יג.	
וחד לא סמין?											⚡		יג.	
ברם, זכור אותו האיש לטוב, ורבי יהודה בן בבא שמו, שאילמלא הוא נשתכחו דיני קנסות מישאל.	והא אמר רב יהודה אמר רב:										⊙	⚡	◇	יג.
נשתכחו? נגרוסינהו											⚡	⚡	יג.	
אלא: בטלו דיני קנסות מישאל.											⊙	⚡	◇	יג.
שפעם אחת גזרה מלכות הרשעה שמד על ישראל, שכל הסומך - יהרג, וכל הנסמך - יהרג, ועיר סומוכין בה - תיחרב, ותחומין סומוכין בהן - יעקרו.											⊙	⚡	יג.	
מה עשה יהודה בן בבא? הלך וישב לו בין שני הרים גדולים, ובין שתי עיירות גדולות, ובין שני תחומי שבת, בין אושא לשפרעם. וסמך שם חמשה זקנים, ואלו הן: רבי מאיר, ורבי יהודה, ורבי שמעון, ורבי יוסי, ורבי אלעזר בן שמוע.											⊙	⚡	יג.	
אף רבי נחמיה.	רב אויא מוסיף:										⊙	⚡	יג.	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
כיון שהכירו אויביהם בהן אמר להן: בניי, רוצן												⊖	⊖	יד.
אמרו לו: רבי, מה תהא עליך?														יד.
אמר להן: הריני מוטל לפניהם כאבן שאין לה הופכים.														יד.
אמרו: לא זוו משום עד שנעצו בו שלש מאות לונביאות של ברזל, ועשאוהו ככברה.														יד.
רבי יהודה בן בבא אחריני הוו בהדיה, והאי דלא חשיב להו - משום כבודו דרבי יהודה בן בבא.													⊖	יד.
ורבי מאיר רבי יהודה בן בבא סמכיה?														יד.
כל האומר רבי מאיר לא סמכו רבי עקיבא - אינו אלא טועה	והא אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												⊖	יד.
סמכיה רבי עקיבא ולא קיבלו, סמכיה רבי יהודה בן בבא - וקיבלו.													⊖	יד.
אין סמכיה בחוצה לארץ.	רבי יהושע בן לוי:												⊖	יד.
מאי אין סמכיה?													^	יד.
אילימא דלא דיני דיני קנסות כלל בחוצה לארץ													!	יד.
סנהדרין נוהגת בין בארץ ובין בחוצה לארץ	והא תנן:												⊖	יד.
אלא: דלא סמכינן בחוצה לארץ.													!	יד.
פשיטא, סומכינן בחוצה לארץ ונסמכינן בארץ - הא אמרינן דלא. אלא סומכינן בארץ ונסמכינן בחוצה לארץ מאי?													^	יד.
דרבי יוחנן הוה מצטער עליה דרב שמן בר אבא דלא הוה גביהו דליסמכיה.	תא שמע: [רבי יוחנן]												⊖	יד.
רבי שמעון בן זירוד וחד דעימיה, ומנו - רבי יונתן בן עכמאי, ואמרי לה: רבי יונתן בן עכמאי וחד דעימיה, ומנו - רבי שמעון בן זירוד. חד דהוה גבייהו - סמכוהו, וחד דלא הוה גבייהו - לא סמכוהו.	[רבי יוחנן]												⊖	יד.
רבי חנינא ורבי הושעיא הוה קא משתקיד רבי יוחנן למיסמכינהו, לא הוה מסתייעא מילתא, הוה קא מצטער טובא	[רבי יוחנן]												⊖	יד.
אמרו ליה: לא נצטער מר, דאנן מדבית עלי קאתינן.	[רבי חנינא ורבי הושעיא]												⊖	יד.
מניין שאין נסמכינן לבית עלי - שנאמר (שמואל א' ב') לא יהיה זקן בביתך כל הימים, מאי זקן? אילימא זקן ממש - והכתיב (שמואל א' ב') כל מרבית ביתך ימותו אנשים - אלא סמכיה.	דאמר רבי שמואל בר נחמן אמר רבי יוחנן:												⊖	יד.
רבי זירא הוה מיטמר למיסמכיה	[רבי זירא]												⊖	יד.
לעולם הוה קבל וקיים.	דאמר רבי אלעזר:												⊖	יד.
כיון דשמעה להא דאמר רבי אלעזר:													⊖	יד.
אין אדם עולה לגדולה אלא אם כן מוהלין לו על כל עונותיו	[רבי אלעזר]												⊖	יד.
אמצי ליה אנפשיה.	[רבי זירא]												⊖	יד.
כי סמכוה לרבי זירא שרו ליה הכי: לא כחל ולא שרק ולא פירכוס - ויעלת חן.													⊖	יד.
כי סמכוה לרבי אמי ולרבי אסי שרו להו הכי: כל מן דין כל מן דין סמוכו לנא, לא תסמכו לנא לא מסרמיטין, ולא מסרמיטין.													⊖	יד.
לא מחמיטין, ולא מטורמיטין.	ואמרי לה:												⊖	יד.
רבי אבהו כי הוה אתי ממתבתא לבי קיסר, נפקי מטרוניתא דבי קיסר ומשריינן ליה: רבה דעימיה, מדברנא דאומתיה, בוצינא דנהורא, בריך מתייך לשלם.	[רבי אבהו]												⊖	יד.
עריפת עגלה בשלשה.													■	יד.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דברים כ"א ויצאו זקניך ושפטיך, זקניך - שנים, שופטיך - שנים, ואין בית דין שקול - מוסיפין עליהן עוד אחד הרי כאן חמשה, דברי רבי יהודה.	תנו רבנן: [רבי יהודה]											
זקניך - שנים, ואין בית דין שקול - מוסיפין עליהם עוד אחד, הרי כאן שלשה.	רבי שמעון:											
ורבי שמעון, האי שופטיך מאי עביד ליה?												
ההוא מיבעי ליה למיחדין שבשופטיך.	[רבי שמעון]											
ורבי יהודה												
מזקני זקניך נפקא.	[רבי יהודה]											
ורבי שמעון												
אי מזקני הוה אמינא: זקני השוק, כתב רחמנא זקניך, ואי כתיב, זקניך הוה אמינא: סנהדרין קטנה, כתב רחמנא ושפטיך - ממונות שבשופטיך.	[רבי שמעון]											
ורבי יהודה												
גמר זקני זקני, מוסמכו זקני העדה את ידיהם, מה להלן מיוחדין שבעדה - אף כאן מיוחדין שבזקניך.	[רבי יהודה]											
אי יליף - לילף כולה מהתם, זקניך ושפטיך למה לי?												
אלא: וי"ו ושפטיך למנינא.	[רבי יהודה]											
ורבי שמעון												
וי"ו לא דריש.	[רבי שמעון]											
אלא מעתה: ויצאו - שנים, ומדדו - שנים, לרבי יהודה - הרי תשעה, לרבי שמעון - שבעה												
ההוא מיבעי ליה לכדתניא:												
ויצאו - הן ולא שלוחן, ומדדו - שאפילו נמצא בעליל לעיר צריך לעסוק במדידה.	[תניא]											
מתניתין דלא כי האי תנא												
דברים כ"א ויצאו זקניך ושפטיך זקניך - זו סנהדרין, ושפטיך - זה מלך וכהן גדול. מלך - דכתיב (משלי כ"ט) מלך במשפט יעמיד ארץ, כהן גדול - דכתיב (דברים י"ז) ובאת אל הכהנים הלויים ואל השפט. רבי אליעזר בן יעקב בחדא פליג, או בתרתי פליג? במלך וכהן גדול פליג, אבל בסנהדרין אי כרבי יהודה אי כרבי שמעון, או דילמא בסנהדרין נמי פליג? דאמר: כולה סנהדרין בעינן	דתניא, רבי אליעזר בן יעקב											
מצאן אבית פגי והמרה עליהן, יכול תהא המראתו המראה - תלמוד לומר (דברים י"ז) וקמת ועלית אל המקום מלמד שהמקום גורם.	איבעיא להו:											
דנפוק כמה?	רב יוסף, תא שמע:											
אילימא מקצתן												
דילמא הנך דאיכא גואי קיימי כוותיה												
אלא פשיטא - דנפוק כולהו												
למאי?												
אילימא לדבר הרשות												
מי מצו נפקי? והכתיב (שיר השירים ז) שררך אגן הסהר אל יחסר המזג.												
אלא פשיטא - לדבר מצוה.												

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה- !</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
היכי דמי - לאו למדידת עגלה, ורבי אליעזר בן יעקב היא, דאמר: כולי סנהדרין בעינן												◇	יד:
לא, כגון שיצאו להוסיף על העיר ועל העזרות.	אמר ליה אבוי:											◇	יד:
אין מוסיפין על העיר ועל העזרות אלא בבית דין של שבעים ואחד.	כדתנן:											◇	יד:
תניא כוותיה דרב יוסף:													יד:
מצאן אבית פאגי והמרה עליהן, כגון שיצאו למדידת עגלה, ולהוסיף על העיר ועל העזרות, יכול שתהא המראתו המראה - תלמוד לומר וקמת ועלית אל המקום מלמד שהמקום גורם.	[תניא]											◇	יד:
נטע רבעי ומעשר שני שאין דמיו ידועין בשלשה.												◇	יד:
איזהו מעשר שני שאין דמיו ידועין - פירות שהקריבו ויין שהקרים, ומעות שהחלידו.	תנו רבנן:											◇	יד:
מעשר שני שאין דמיו ידועין פודין אותו בשלשה לקוחות, אבל לא בשלשה שאין לקוחות. אפילו נכרי אחד מהן, אפילו אחד מהם בעלים.	תנו רבנן:											◇	יד:
שלשה ומטילין לתוך כיס אחד, מהו?	בעי רבי ירמיה:											◇	יד:
איש ושתי נשיו - פודין מעשר שני שאין דמיו ידועין.	תא שמע:											◇	יד:
דילמא כגון רב פפא ובת אבא סוראה.												◇	יד:
ההקדשות בשלשה.												◇	יד:
מתניתין דלא כי האי תנא												◇	יד:
אפילו צינורא של הקדש צריכה עשרה בני אדם לפדותה.	דתניא רבי אליעזר בן יעקב											◇	יד:
בשלמא לרבי אליעזר - בן יעקב - דאמר כשמואל.	רב פפא לאבוי:											◇	יד:
עשרה כהנים כתובין בפרשה.	דאמר שמואל:											◇	יד:
אלא לרבנן, שלשה מנא להו?												◇	יד:
וכי תימא דכתיב בהו שלשה												◇	יד:
קרקעות דכתיב בהו ארבעה תיסגי בארבעה												◇	יד:
וכי תימא הכי נמי												◇	יד:
הקרקעות תשעה וכהן	אלמה תנן:											◇	יד:
אלא מאי - דמשלמי בהו עשרה												◇	יד:
הקדשות דמשלמי בהו שיתא - ליבעו שיתא												◇	יד:
קשיא.												◇	יד:
הערכין כו'.												◇	יד:
מאי ערכין המטלטלין?												◇	יד:
באומר ערך כלי זה עלי	רב גידל אמר רב:											◇	יד:
האומר ערך כלי זה עלי - נותן דמיו. מאי טעמא? אדם יודע שאין ערך לכלי, וגמר ואמר לשום דמים - משום הכי נותן דמיו.	דאמר רב גידל אמר רב:											◇	יד:
האי ערכין המטלטלין? ערכין של מטלטלין מבעיא ליה												◇	יד:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- < מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה O	statement-מימרא ♣ קושיא- challenge-שאלה- question- answer-תירוץ! proof-ראיה-
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
תני: ערכין של מטלטלין.												!	טו.
במתפיס מטלטלין לערכין.	רב חסדא אמר אבימי:											!	טז.
האי ערכין המטלטלין? מטלטלין של ערכין מיבעי ליה.												?	טז.
תני: מטלטלין של ערכין.												!	טז.
באומר ערכי עלי. בא כהן לגבות ממנו מטלטלין - בשלשה, קרקעות - בעשרה.	רבי אבהו:											!	טז.
בשלמא לאפוקי מהקדש - בעינן שלשה, אלא לעיולי להקדש - שלשה למה לי?	רב אחא מדיפתי לרבינא:											?	טז.
סברא הוא, מה לי עיולי מה לי אפוקי. אפוקי מאי טעמא - דילמא טעי, עיולי נמי - דילמא טעי.	אמר ליה: [רבינא]											!	טז.
רבי יהודה אומר כו'.													טז.
בשלמא לרבי יהודה - היינו דכתיב כהן, אלא לרבנן כהן למה להו?	רב פפא לאביי:											?	טז.
קשיא.													טז.
הקרקעות תשעה וכהן.													טז.
מנהגי מילי?												^	טז.
עשרה כהנים כתובין בפרשה, חד לגופיה, הנך הוי מיעוט אחר מיעוט, ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות, דאפילו תשעה ישראל ואחד כהן.	שמואל:											!	טז.
אימא חמשה כהנים וחמשה ישראלים	מתקיף לה רב הונא בריה דרב נתן:											?	טז.
קשיא.													טז.
ואדם כיוצא בהן.													טז.
אדם מי קדוש?												?	טז.
באומר דמי עלי	רבי אבהו:											!	טז.
האומר דמי עלי - שמין אותו כעבד הנמכר בשוק.	דתניא:											!	טז.
ועבד אתקש לקרקעות.												!	טז.
שער העומד ליגזוז בכמה? כגזוז דמי - ובשלשה. או כמחובר דמי - ובעשרה?	בעי רבי אבין:											^	טז.
המקדיש את עבדו אין מועלין בו	תא שמע: [ת"ק]											!	טז.
מועלין בשערו.	רבן שמעון בן גמליאל											!	טז.
וקיימא לן דבשערו העומד ליגזוז פליגי, שמע מינה.												!	טז.
נימא הני תנאי כהני תנאי.												?	טז.
יש דברים שהן כקרקע ואינן כקרקע, ואין חכמים מודים לו.	דתנן, רבי מאיר:											?	טז.
כיצד?												^	טז.
עשר גפנים טעונות מסרתי לך, והלה אומר אינן אלא חמש רבי מאיר מחייב	[רבי מאיר]											!	טז.
כל המחובר לקרקע הרי הוא כקרקע.	חכמים:											!	טז.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בבענבים העומדות ליבצר עסקינן	ואמר רבי יוסי בר חנינא:											טו.
כבצורות דמיין	מר סבר: [רבי מאיר]											טו.
לאו כבצורות דמיין.	ומר סבר: [חכמים]											טו.
לא, אפילו תימא רבי מאיר, עד כאן לא קאמר רבי מאיר התם - כל כמה דשבקה להו מיכחש כחשי, אבל שערו - כל כמה דשבקה להו אשבוחי משבח.												טו.
דיני נפשות כו'.												טו.
קא פסיק ותני, לא שנא רובע זכר ולא שנא רובע נקבה												טו.
בשלמא רובע נקבה - דכתיב (ויקרא כ') והרגת את האשה ואת הבהמה, אלא רובע זכר מנא לן?												טו.
דכתיב (שמות כ"ב) כל שכב עם בהמה מות יומת, אם אינו ענין לשובב - תניהו ענין לנשכב. ואפקיה רחמנא בלשון שוכב, לאקושי נשכב לשובב. מה שוכב - הוא ובהמתו בעשרים ושלשה אף נשכב - הוא ובהמתו בעשרים ושלשה.												טו.
שור הנסקל בעשרים ושלשה.												טו.
שנאמר (שמות כ"א) השור יסקל וגם בעליו יומת - כמיתת הבעלים כך מיתת השור.												טו.
ממאי דהאי וגם בעליו יומת לכמיתת בעלים כך מיתת השור הוא דאתא, אימא לקטלא הוא דאתא?	אביי לרבא:											טו.
אם כן ליכתוב וגם בעליו ולישתוק.												טו.
אי כתב רחמנא הכי, הוא אמינא: בסקילה.												טו.
בסקילה סלקא דעתך? קטל איהו - בסייף, ממונו - בסקילה?												טו.
ודילמא האי דכתב רחמנא יומת לאקולי עילויה, לאפוקי מסייף לחנק?												טו.
הניחא למאן דאמר חנק חמור, אלא למאן דאמר חנק קיל - מאי איכא למימר?												טו.
לא סלקא דעתך דכתיב (שמות כ"א) אם כפר יושת עליו, ואי סלקא דעתך בר קטלא הוא - והכתיב (במדבר ל"ה) לא תקחו כפר לנפש רצח.												טו.
אדרבא, משום היא גופה קטל איהו לא תיסגי ליה בממונא אלא בקטלא, קטל שורו - ליפרוק נפשיה בממונא.												טו.
אמר קרא (במדבר ל"ה) מות יומת המכה רצח הוא - על רציחתו אתה הורגו, ואי אתה הורגו על רציחת שורו.	אלא אמר חזקיה, וכן תנא דבי חזקיה:											טו.
שור סיני בכמה? מי גמר שעה מדורות, או לא?	איבעיא להו:											טו.
(שמות י"ט) אם בהמה אם איש לא יחיה, מה איש בעשרים ושלשה - אף בהמה בעשרים ושלשה.	תא שמע, דתני רמי בר יתזקאל:											טו.
הארי והזאב כו'.												טו.
והוא שהמיתו, אבל לא המיתו - לא.	ריש לקיש:											טו.
יש להן תרבות, ויש להן בעלים.	אלמא קסבר: [ריש לקיש]											טו.
אף על פי שלא המיתו	רבי יוחנן:											טו.
אין להם תרבות, ואין להם בעלים.	אלמא קסבר: [רבי יוחנן]											טו.
כל הקודם להורגן זכה	תנן, רבי אליעזר:											טו.
בשלמא לרבי יוחנן, למאי זכה - זכה לעורן, אלא לריש לקיש - למאי זכה? כיון שהמיתו - שוינהו רבנן כמאן דגמר דינייהו, ואיסורי הגאיה נינהו												טו.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי זכה - זכה לשמים.											!	◇	טו:
תניא כוותיה דריש לקיש:											■		טז:
אחד שור שהמית ואחד בהמה וחיה שהמיתו בעשרים ושלשה	תניא: [ת"ק]										◇	■	טז:
שור שהמית - בעשרים ושלשה, ושאר בהמה וחיה שהמיתו - כל הקודם להורגן זכה בהן לשמים.	רבי אליעזר:										◇	■	טז:
רבי עקיבא אומר כו'.												■	טז:
רבי עקיבא היינו תנא קמא												?	טז:
איכא בינייהו נחש.												!	טז:
אין דנין כו'.												■	טז:
האי שבט דחטא במאי?												^	טז:
אילימא שבט שחלל את השבת.												!	טז:
אימר דפליג רחמנא בין יחידים למרובין לענין עבודת כוכבים, בשאר מצות מי פליג?												?	טז:
אלא: בשבט שהודח.												!	טז:
למימרא דבדינא דרבים דיינינן ליה?												?	טז:
כמאן? לא כרבי יאשיה ולא כרבי יונתן												?	טז:
עד כמה עושין עיר הנדחת - מעשרה ועד מאה, דברי רבי יאשיה.	דתניא: [רבי יאשיה]											◇	טז:
ממאה ועד רובו של שבט.	רבי יונתן:											◇	טז:
ואפילו רבי יונתן לא קאמר אלא רובו, אבל כולו - לא												?	טז:
הכא בנשיא שבט שחטא עסקינן.	רב מתנה:											!	טז:
(שמות י"ח) כל הדבר הגדל יביאו אליך, דבריו של גדול	מי לא אמר רב אדא בר אהבה:											!	טז:
האי נמי גדול הוא.												!	טז:
בבאין על עסקי נחלות, וכתחילתה של ארץ ישראל. מה תחילתה שבעים ואחד - אף כאן שבעים ואחד.	עולא אמר רבי אלעזר:											!	טז:
אי מה תחילתה קלפי, אורים ותומים וכל ישראל - אף כאן קלפי אורים ותומים וכל ישראל												?	טז:
אלא מחוורתא כדרב מתנה.												!	טז:
לעולם בשבט שהודח. ודקא קשיא לך בדינא דרבים דיינינן ליה - אין, אף על גב דקטלינן ביחיד - בי דינא דרבים דיינינן ליה.	רבינא:											!	טז:
(דברים י"ז) והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההוא וגו' - איש ואשה אתה מוציא לשעריך, ואי אתה מוציא כל העיר כולה לשעריך.	מי לא אמר רבי חמא ברבי יוסי אמר רבי אושעיא:											!	טז:
הכא נמי: איש ואשה אתה מוציא לשעריך ואי אתה מוציא כל השבט כולו לשעריך.												!	טז:
לא את נביא השקר												■	טז:
מנהני מילי?												^	טז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אתיא הזדה, הזדה מזקן ממרא, מה להלן בשבעים ואחד - אף כאן בשבעים ואחד.	רבי יוסי ברבי חנינא:										!	◇
והא הזדה כי כתיבא - בקטלא הוא דכתיבא, וקטלא בעשרין ותלתא הוא											?	◇
גמר דבר דבר מהמראתו.	אלא אמר ריש לקיש:										!	◇
ולהדר זקן ממרא ולגמר הזדה הזדה מנביא השקר											?	
דבר דבר - גמיר, הזדה הזדה - לא גמיר.											!	
ולא את כהן גדול.												■
מנהני מילי?												^
דאמר קרא, (שמות י"ח) כל הדבר הגדל יביאו אליך - דבריו של גדול.	רב אדא בר אבהו:										!	◇
דבר גדל - דבר קשה. אתה אומר דבר קשה או אינו אלא דבריו של גדול? כשהוא אומר (שמות י"ח) את הדבר הקשה יביאון אל משה - הרי דבר קשה אמור.	מיתיבי:										■	?
הוא דאמר כי האי תנא											!	
דבר גדל - דבריו של גדול, אתה אומר דבריו של גדול או אינו אלא דבר קשה - כשהוא אומר הדבר הקשה - הרי דבר קשה אמור, הא מה אני מקיים דבר גדל - דבריו של גדול.	דתניא:										■	!
והאי תנא תרי קראי למה לי?											?	
חד לצואה בעלמא, וחד לעשייה.											!	◇
ואידך											?	
אם כן לכתוב או גדול גדול או קשה קשה מאי גדול ומאי קשה - שמע מינה תרתי.	[אידך]										!	◇
שורו של כהן גדול בכמה? למיתת בעלים ידידי מדמינן ליה, או דילמא למיתת בעלים דעלמא מדמינן ליה?	בעי רבי אלעזר:											^
מדקא מבעיא ליה שורו - מכלל דממונו פשיטא ליה.	אביי:										!	◇
פשיטא											?	
מהו דתימא: הואיל וכתב כל הדבר הגדל - כל דבריו של גדול, קא משמע לן.											!	◇
אין מוציאין כו'.												■
מנהני מילי?												^
דאמר קרא (במדבר כ"ז) ולפני אלעזר הכהן יעמד, הוא - זה מלך, וכל בני ישראל אתו - זה משוח מלחמה, וכל העדה - זה סנהדרין.	רבי אבהו:										!	◇
ודילמא לסנהדרין הוא דקאמר להו רחמנא דלישיילו באורים ותומים?											?	
כנור היה תלוי למעלה ממטתו של דוד, כיון שהגיע חצות לילה רוח צפונית מנשבת בו, והיה מנגן מאליו. מיד היה דוד עומד ועוסק בתורה עד שעלה עמוד השחר. כיון שעלה עמוד השחר נכנסו חכמי ישראל אצלו. אמרו לו: אדונינו המלך, עמך ישראל צריכין לפרנסה - אמר להן: לכו והתפרנסו זה מזה. - אמרו לו: אין הקומץ משיביע את הארי, ואין הבור מתמלא מחולייתו. - אמר להם: לכו פשו ידיכם בגדוד. מיד יועצין באחיתופל, ונמלכין בסנהדרין, ושואלין באורים ותומים	אלא, כי הא דאמר רב אחא בר ביזנא אמר רבי שמעון חסידא:										!	◇
מאי קרא - (דברי הימים א' כ"ז) ואחרי אחיתפל בניהו בן יהוידע ואביתר ושר צבא למלך יואב. אחיתופל - זה יועץ, וכן הוא אומר (שמואל ב' ט"ז) ועצת אחיתפל אשר יעץ וגו', ובניהו בן יהוידע - זו סנהדרין. אביתר - אלו אורים ותומים, וכן הוא אומר (דברי הימים א' י"ח) ובניהו בן יהוידע על הכרתי ועל הפלתי. ולמה נקרא שמן כרתי ופלתי? כרתי - שכורתין דבריהן, ופלתי - שמופלאין מעשיהן. ואחר כך - שר הצבא למלך יואב	רב יוסף:										■	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי קרא - (תהלים נ"ז) עורה כבודי עורה הנבל וכנור אעירה שחר.	רבי יצחק בריה דרב אדא ואמרי לה אמר רבי יצחק בר אבדימי:											◇
ואין מוסיפין על העיר.												◇
מנהני מילי?												^
אמר קרא (שמות כ"ה) ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן וכן תעשו - לדורות הבאין.	רב שימי בר חייא:											◇
כל הכלים שעשה משה - משיחתן מקדשן, מיכן ואילך - עבודתן מחנכתן.	מתלב רבא:											◇
ואמאי? נימא וכן תעשו - לדורות הבאין												◇
שאני התם דאמר קרא (במדבר ז') וימשחם ויקדש אתם - אותם במשיחה, ולא לדורות במשיחה.												◇
ואימא: אותם במשיחה, ולדורות - אי במשיחה אי בעבודה												◇
אמר קרא (במדבר ד') אשר ישרתו במ בקדש - הכתוב תלאן בשירות.	רב פפא:											◇
אלא, אתם למה לי?												◇
אי לא אתם הוה אמיא: לדורות - במשיחה ובעבודה, דהא כתיב וכן תעשו כתב רחמנא אתם - אותם במשיחה, ולא לדורות במשיחה.												◇
ואין עושין סנהדראות כו'.												◇
מנא לך?												^
כדאשכחן במשה, דאוקי סנהדראות, ומשה במקום שבעים וחד קאי.												◇
מניין שמעמידן שופטים לישראל? תלמוד לומר (דברים ט"ז) שופטים תתן, שופטים לישראל מניין - תלמוד לומר שופטים תתן, שופטים לכל שבט ושבט מניין - תלמוד לומר שופטים לשבטיך, שופטים לכל שבט ושבט מניין - תלמוד לומר שופטים לשבטיך, שופטים לכל עיר ועיר מניין - תלמוד לומר שופטים לשעריך, שופטים לכל עיר ועיר מניין - תלמוד לומר שופטים לשעריך.	תנו רבנן:											◇
אחד ממונה על כולן, שנאמר תתן-לך.	רבי יהודה:											◇
לשבטיך ושפטו - מצוה בשבט לדון את שבטו.	רבן שמעון בן גמליאל:											◇
ואין עושין עיר הנדחת.												◇
מנא הני מילי?												^
דאמר קרא (דברים י"ז) והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההיא, איש ואשה אתה מוציא לשעריך, ואי אתה מוציא כל העיר כולה לשעריך.	רבי חייא בר יוסף אמר רבי אושעיא:											◇
אין עושין עיר הנדחת בספר.												◇
מאי טעמא?												^
(דברים י"ג) מקרבך, אמר רחמנא, ולא מן הספר.												◇
ולא שלש												◇
דכתיב: אחת. אבל עושין אחת או שתיים, דכתיב (דברים י"ג) עריך.												◇
אחת - אחת ולא שלש.	תנו רבנן:											◇
אתה אומר אחת ולא שלש, או אינו אלא אחת ולא שתיים?												◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כשהוא אומר עריך - הרי שתים אמור, הא מה אני - מקיים אחת - אחת ולא שלש.												טז:
בבית דין אחד הוא דאין עושין, הא בשנים ושלשה בתי דינין - עושין.	זימנין אמר רב:											טז:
אפילו בשנים ושלשה בתי דינין, - לעולם אין עושין.	וזימנין אמר רב:											טז:
מאי טעמא דרב												טז:
משום קרחה.												טז:
לא שנו אלא במקום אחד, אבל בשנים ושלשה מקומות - עושין.	ריש לקיש:											טז:
אין עושין, משום קרחה.	רבי יוחנן:											טז:
אין עושין שלש עירות מנודחות בארץ ישראל, אבל עושין אותם שתים, כגון אחת ביהודה ואחת בגליל. אבל שתים ביהודה ושתים בגליל - אין עושין.	תניא כוותיה דרבי יוחנן:											טז:
וסמוכה לספר - אפילו אחת אין עושין.												טז:
מאי טעמא												טז:
שמה ישמעו נכרים ויחריבו את ארץ ישראל.												טז:
ותיפוק לי דמקרבך אמר רחמנא, ולא מן הספר												טז:
רבי שמעון היא, דדריש טעמא דקרא.												טז:
סנהדרי גדולה היתה.												טז:
מאי טעמייהו דרבנן דאמרי ומשה על גביהן?												טז:
אמר קרא (במדבר י"א) והתיצבו שם עמך, עמך - ואת בהדייהו.	[רבנן]											טז:
ורבי יהודה												יז:
עמך - משום שכינה.	[רבי יהודה]											יז:
ורבנן												יז:
אמר קרא (במדבר י"א) ונשאו אתך במשא העם, אתך - ואת בהדייהו.	[רבנן]											יז:
ורבי יהודה												יז:
אתך - בדומין לך.	[רבי יהודה]											יז:
ורבנן												יז:
(שמות י"ח) מוהקל מעליך ונשאו אתך, נפקא. וילפא סנהדרי גדולה מסנהדרי קטנה.	[רבנן]											יז:
(במדבר י"א) וישארו שני אנשים במחנה	תנו רבנן:											יז:
בקלפי נשתירו.	יש אומרים:											יז:
שבשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא למשה אספה לי שבעים איש מזקני ישראל אמר משה: כיצד אעשה? אברור ששה מכל שבט ושבט - נמצאו שנים יתירים, אברור חמשה חמשה מכל שבט ושבט - נמצאו עשרה חסרים, אברור ששה משבט זה וחמשה משבט זה - הריני מטיל קנאה בין השבטים, מה עשה? בירר ששה ששה, והביא שבעים ושנים פיתקין, על שבעים כתב זקן ושנים הניח חלק, בללן ונתנן בקלפי, אמר להם: בואו וטלו פיתקיכם כל מי שעלה בידו זקן אמר: כבר קידשך שמים, מי שעלה בידו חלק- אמר: המקום לא חפץ בך, אני מה אעשה לך?												יז:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
כיוצא בדבר אתה אומר: (במדבר ג') ולקחת חמשת חמשת שקלים לגלגלת, אמר משה: כיצד אעשה להן לישראל? אם אומר לו תן לי פדיוןך וצא - יאמר לי: כבר פדאני בן לוי. מה עשה? הביא עשרים ושנים אלפים פיתקין, וכתב עליהן בן לוי, ועל שלשה ושבעים ומאתים כתב עליהן חמשה שקלים, בללן ונתנן בקלפי. אמר להן: טלו פיתקים. מי שעלה בידו בן לוי - אמר לו: כבר פדאך בן לוי. מי שעלה בידו חמשת שקלים, אמר לו: תן פדיוןך וצא.											יז.
במחנה נשתירו.	רבי שמעון:										יז.
בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: אספה לי שבעים איש אמרו אלדד ומידד: אין אנו ראויין לאותה גדולה, אמר הקדוש ברוך הוא: הואיל ומיעטתם עצמכם - הריני מוסיף גדולה על גדולתכם. ומה גדולה הוסיף להם - שהנביאים כולן נתבאו ופסקו, והם נתבאו ולא פסקו.											יז.
ומה נבואה נתבאו?											יז.
אמרו: משה מת, יהושע מכניס את ישראל לארץ.											יז.
על עסקי שליו הן מתנבאים, עלי שליו, עלי שליו	אבא חנין אומר משום רבי אליעזר:										יז.
על עסקי גוג ומגוג היו מתנבאין, שנאמר (יחזקאל ל"ח) כה אמר ה' אלהים האתה הוא אשר דברתי בימים קדמונים ביד עבדי נביאי ישראל הנבאים בימים ההם שנים להביא אתך עליהם וגו', אל תיקרי שנים אלא שנים. ואיזו הן שנים נביאים שנתבאו בפרק אחד נבואה אחת - הוי אומר אלדד ומידד.	רב נחמן:										יז.
כל הנביאים כולן נתבאו ופסקו, והן נתבאו ולא פסקו.	אמר רב:										יז.
מנא לן דפסקו?											יז.
אילימא מדכתיב (במדבר י"א) ויתנבאו ולא יספו.											יז.
אלא מעתה (דברים ה') קול גדול ולא יסף, הכי נמי דלא אוסיף הוא? אלא - דלא פסק הוא											יז.
אלא: הכא כתיב ויתנבאו, התם כתיב (במדבר י"א) מתנבאים - עדיין מתנבאים והולכים.											יז.
בשלמא למאן דאמר משה מת - היינו דכתיב (במדבר י"א) אדני משה כלאם, אלא למאן דאמר הנך תרתי, מאי אדני משה כלאם?											יז.
דלאו אורח ארעא, דהוה ליה כתלמיד המורה הלכה לפני רבו.											יז.
בשלמא למאן דאמר הנך תרתי - היינו דכתיב מי יתן, אלא למאן דאמר משה מת - מינח הוה ניהא ליה?											יז.
לא סיימוה קמיה.											יז.
מאי כלאם											יז.
אמר ליה: הטל עליהן צרכי ציבור, והן כלין מאליהן.											יז.
מניין להביא עוד שלשה.											יז.
סוף סוף, לרעה על פי שנים לא משכחת לה אי אחד עשר מזוכין ושנים עשר מהייבין - אכתי חד הוא, אי עשרה מזוכין ושלשה עשר מהייבין, תלתא הון											יז.
אי אתה מוצא אלא במוסיפין, ודברי הכל, ובסנהדרין גדולה ואליבא דרבי יהודה דאמר שבעים.	רבי אבהו:										יז.
במוסיפין עושיין בית דין שקול לכתחילה	ואמר רבי אבהו:										יז.
פשיטא											יז.
מהו דתימא: האי דקאמר איני יודע כמאן דאיתיה דמי, ואי אמר מילתא - שמעינן ליה, קא משמע לן דהאי דקאמר איני יודע כמאן דליתיה דמי, ואי אמר טעמא לא שמעינן ליה.											יז.
סנהדרין שראו כולן לחובה - פוטרין אותן. מאי טעמא? כיון דגמירי הלנת דין למעבד ליה זכותא, והני תו לא חזו ליה.	רב כהנא:										יז.
אין מושיבין בסנהדרין אלא בעלי קומה, ובעלי חכמה, ובעלי מראה, ובעלי זקנה, ובעלי כשפים, ויודעים בשבעים לשון, שלא תהא סנהדרין שומעת מפי המתורגמן.	רבי יוחנן:										יז.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	--

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אין מושיבין בסנהדרין אלא מי שידוע לטהר את השרץ מן התורה.	רב יהודה אמר רב:											◊
אני אדון ואטהרנו ומה נחש שממית ומרבה טומאה - טהור, שרץ שאינו ממית ומרבה טומאה - אינו דין שיהא טהור?	רב:											■
ולא היא, מידי דהוה אקוץ בעלמא.											◊	?
כל עיר שאין בה שנים לדבר ואחד לשמוע - אין מושיבין בה סנהדרין. ובביתר הווי שלשה, וביבנה ארבעה: רבי אליעזר, ורבי יהושע, ורבי עקיבא, ושמעון התימני דן לפניהם בקרקע.	רב יהודה אמר רב:											◊
שלישית - חכמה. רביעית - אין למעלה הימנה	מיתבי:											◊
הוא דאמר כי האי תנא												!
שניה - חכמה, שלישית - אין למעלה הימנה.	דתניא:											!
למידין לפני חכמים - לוי מרבי												◊
דנין לפני חכמים - שמעון בן עזאי, ושמעון בן זומא, וחנן המצרי, וחנניא בן חכינאי.												◊
חמשה: שמעון, שמעון, ושמעון, חנן, וחנניה.	רב נחמן בר יצחק מתני:											◊
רבותינו שבבבל - רב ושמואל.												◊
רבותינו שבארץ ישראל - רבי אבא.												◊
דייני גולה - קרנא.												◊
דייני דארץ ישראל - רבי אמי ורבי אסי.												◊
דייני דפומבדיתא - רב פפא בר שמואל												◊
דייני דנהרדעא - רב אדא בר מניומי												◊
סבי דסורא - רב הונא ורב חסדא.												◊
סבי דפומבדיתא רב יהודה ורב עינא												◊
הריפי דפומבדיתא - עיפא ואבימי בני רחבה.												◊
אמוראי דפומבדיתא - רבה ורב יוסף.												◊
אמוראי דנהרדעי - רב חמא.												◊
נהרבלאי מתנו - רמי בר ברבי.												◊
אמרי בי רב - רב הונא.												◊
אמרי בי רב	והאמר רב הונא:											◊
אלא: רב המנונא.												◊
אמרי במערבא - רבי ירמיה.												◊
שלחו מתם - רבי יוסי בר חנינא.												◊
מתכו עלה במערבא - רבי אלעזר.												◊
והא שלחו מתם לדברי רבי יוסי בר חנינא												◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator															
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	יז	
אלא איפוך: שלחו מתם - רבי אלעזר, מחכו עלה במערבא - רבי יוסי בר חנינא.															■	◇	
וכמה יהא בעיר ויהא ראויה לסנהדרין מאה ועשרים וכו'.															■	<	
מאה ועשרים מאי עבידייהו?															⚡	יז	
עשרים ושלשה כנגד סנהדרי קטנה, ושלש שורות של עשרים ושלשה - הרי תשעים ותרת. ועשרה בטלנין של בית הכנסת - הרי מאה ותרי. ושני סופרים, ושני חזנים, ושני בעלי דינין ושני עדים, ושני זוממין, ושני זוממי זוממין - הרי מאה וארביסר.															!	◇	
כל עיר שאין בה עשרה דברים הללו אין תלמיד חכם רשאי לדור בתוכה: בית דין מכין ועונשין, וקופה של צדקה נגבית בשנים ומתחלקת בשלשה, ובית הכנסת, ובית המרחץ, ובית הכסא, רופא, ואומן, ולבלר ומלמד תינוקות.	ותניא:														■	!	◇
אף מיני פירא, מפני שמיני פירא מאירין את העינים.	משום רבי עקיבא אמרו:														■	■	◇
רבי נחמיה אומר וכו'.															■	<	
מאתים ושבעים ושבעה.	תניא רבי:														■	◇	
מאתים שבעים ושמונה	והתניא, רבי:														■	⚡	◇
לא קשיא, הא - רבי יהודה, הא - רבנן.															!	◇	
(שמות י"ח) ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרת, שרי אלפים - שש מאות, שרי מאות - ששת אלפים, שרי חמשים - שנים עשר אלף, שרי עשרות - ששת ריבוא, נמצאו דיני ישראל שבעת ריבוא ושמונת אלפים ושש מאות.	תנו רבנן:														■	◇	
הדרן עלך דיני ממונות																◇	

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
story-מעשה O

◌ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-כהן גדול		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
כהן גדול דן ודנין אותו, מעיד ומעידין אותו, חולץ וחולצין לאשתו, ומייבמין את אשתו. אבל הוא אינו מייבם, מפני שהוא אסור באלמנה.												■
מת לו מת - אינו יוצא אחר המטה, אלא הן נכסין והוא נגלה, הן נגלין והוא נכסה, ויוצא עמהן עד פתח שער העיר, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]											■
אינו יוצא מן המקדש, משום שנאמר (ויקרא כ"א) ומן המקדש לא יצא.	רבי יהודה:											■
וכשהוא מנחם אחרים, דרך כל העם עוברין בזה אחר זה, והממונה ממצעו בינו לבין העם. וכשהוא מתנחם מאחרים, כל העם אומרים לו: אנו כפרתך, והוא אומר להן: תתברכו מן השמים.												■
וכשמברין אותו, כל העם מסובין על הארץ והוא מיסב על הספסל.												■
המלך לא דן ולא דנין אותו, לא מעיד ולא מעידין אותו, לא חולץ ולא חולצין לאשתו, לא מייבם ולא מייבמין לאשתו.												■
אם רצה לחלוץ או לייבם - זכור לטוב.	רבי יהודה:											■
אין שומעין לו.	אמרו לו: [רבנן]											■
ואין נושאין אלמנתו.	[רבנן]											■
נושא המלך אלמנתו של מלך, שכן מציינו בדוד שנשא אלמנתו של שאול, שנאמר (שמואל ב' י"ב) ואתנה לך את בית אדניך ואת נשי אדניך בחיקך.	רבי יהודה:											■
כהן גדול דן.												■
פשיטא												◌
דנין אותו איצטריכא ליה.												◊
הא נמי פשיטא, אי לא דיינינן ליה - איהו היכי דיין? והכתיב (צפניה ב') התקושו וקושו												◌
קשט עצמך, ואחר כך קשט אחרים.	ואמר ריש לקיש:											◌
אלא, אידי דקא בעי למיתני מלך לא דן ולא דנין אותו - תנא נמי כהן גדול דן ודנין.												◊
ואי בעית אימא: הא קא משמע לן												◊
כהן גדול שהרג את הנפש במזיד - נהרג, - בשוגג - גולה, ועובר על עשה ועל לא תעשה, והרי הוא כהדיוט לכל דבריו.	כדתניא:											◊
במזיד נהרג												◊
פשיטא												◌
בשוגג גולה איצטריכא ליה.												◊
הא נמי פשיטא												◌
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל וכתוב (במדבר ל"ה) וישב בה עד מות הכהן הגדול, אימא: כל דאית ליה תקנתא בחזרה - ליגלי, דלית ליה תקנתא בחזרה - לא ליגלי.												◊
ההורג כהן גדול, או כהן גדול שהרג את הנפש - אינו יוצא משם לעולם.	דתנן:											■
אימא לא ליגלי - קא משמע לן.												■
ואימא הכי נמי												◌
אמר קרא (דברים י"ט) לנוס שמה כל רצח - אפילו כהן גדול במשמע.												■
עובר על עשה ועל לא תעשה.												◊
לא סגי דלא עבר?												◌

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ■ ¿ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

סנהדרין-כהן גדול	Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י				
הכי קאמר: אם עבר על עשה ועל לא תעשה - הרי הוא כהדיוט לכל דבריו.										■	◇	יה:			
פשיטא										¿		יה:			
סלקא דעתך אמינא: הואיל ותנן:										!		יה:			
אין דנין לא את השבט ולא את נביא השקר, ולא את כהן גדול אלא על פי בית דין של שבעים ואחד.	[תנן]									■	!	יה:			
(שמות י"ח) כל הדבר הגדל יביאו אליך - דבריו של גדול	ואמר רב אדא בר אבהו:									■	!	◇	יה:		
אימא, כל דבריו של גדול, קא משמע לן.											!	◇	יה:		
ואימא הכי נמן?											¿	יה:			
מי כתיב דברי גדול הדבר הגדל כתיב - דבר גדול ממש.											!	◇	יה:		
מעיד ומעידין אותו.											■	<	יה:		
מעיד?											¿		יה:		
(דברים כ"ב) והתעלמת - פעמים שאתה מתעלם, ופעמים שאי אתה מתעלם. הא כיצד? כהן והוא בבית הקברות, זקן ואינה לפי כבודו, או שהיתה מלאכה שלו מרובה משל חבריו - לכך נאמר והתעלמת מעיד למלך.	והתניא:										■	¿	◇	יה:	
לא דן ולא דנין אותו, לא מעיד ולא מעידין אותו	רב יוסף:											!	יה:		
מעיד לבן מלך.	והתנן:										■	¿	יה:		
בן מלך הדיוט הוא	אלא אמר רבי זירא:											!	יה:		
אלא: מעיד בפני המלך.												¿	יה:		
והא אין מושיבין מלך בסנהדרין											■	¿	◇	יה:	
משום יקרא דכהן גדול אתא ויתבי, מקבלי ניהלי לסהדותיה, קאי הוא ואזיל ומעיינינא ליה אנן בדיניה.												!	◇	יה:	
גופא, אין מושיבין מלך בסנהדרין, ולא מלך וכהן גדול בעיבור שנה.												■	<	יה:	
מלך בסנהדרין - דכתיב (שמות כ"ג) לא תענה על רב - לא תענה על רב.												■	◇	יה:	
לא מלך וכהן גדול בעיבור שנה מלך - משום אפסניא, כהן גדול - משום צינה.												■	◇	יה:	
שמע מינה שתא בתר ירהא אזיל.	רב פפא:											■	◇	יה:	
איני?												¿	יה:		
והא הנך שלשה רועי בקר דהוו קיימי, ושמעיהו רבנן דקאמר?												○	¿	◇	יה:
חד אמר: אם בכיר ולקיש כחדא יינן - דין הוא אדר, ואם לאו - לית דין אדר.												○	¿	יה:	
וחד אמר: אם תור בצפר בתלג ימות, ובטיהרא בטול תאינה ידמוך, ישלח משכיה - דין הוא אדר, ואם לאו - לית דין אדר.												○	¿	יה:	
וחד אמר: אם קידום תקיף לחדא יהא, יפח בלועך נפיק לקיבליה - דין הוא אדר, ואם לאו - לית דין אדר.												○	¿	יה:	
ועברוהו רבנן לההיא שתא												○	¿	◇	יה:
ותסברא, רבנן ארעוואת סמוך? אלא: רבנן אחושבנייהו סמוך, ורועי בקר איסתויעי הוא דאיסתיעא מילתייהו.												!	◇	יה:	